

Hermed en fortælling fra min alt for stive cykel :) Kl. 9.30 var der et lidt spændt felt; kommer der regn? Kan det overhovedet blive koldere? Hvorfor tog jeg ikke mere tøj på? Men starten gik og de første km. gik da også i fint vejr – endda med lidt medvind. Mig bekendt var feltet samlet indtil ca. 50 km. ude, hvor det lykkedes at slå hul. Vi var vel ca. 12 mand der fik et godt samarbejde i gang og rullede fint rundt.

Lige efter Brugsen i Gærum fik Erik Larsen vist hjemve, for nu skulle der ske noget. Undertegnede samt yderligere en rytter lå på hjul og der blev slået et godt hul. Den ukendte rytter savnede dog sin holdkammerat, der lå i gruppen umiddelbart bag os, og vi kom til den fælles forståelse at med 90 km. tilbage var det nok for lidt med 3 mand. Der var ellers et fint hul på 3-400 meter. På daværende tidspunkt var der ellers sol og formentlig næsten 10 grader. Dejligt når ellers alt er gennemblødt! Nå, men vi fortsatte gennem målområdet med kurs mod Ravnshøj. Samarbejdet kørte stadigt om end ikke så stabilt som tidligere. Et par gange blev farten øget lidt, men kun kortvarigt.

På vej ned af Tuenvej fik vi lidt medvind på det flade stykke. Et par gange blev det forsøgt at øge tempoet lidt, men måske de beskidte briller gjorde at ingen opdagede at farten blev øget; ingen ville i hvert fald følge med, så det blev aldrig til noget tempokørsel.

Lidt før Øster Holmen fik en enlig rytter slået et lille hul. Det voksede stille og roligt, men ingen i feltet syntes at tage notits af det. Efter Øster Holmen og ind mod Mariendal var samarbejdet i gruppen lig nul – vi lå på en lige linie og jeg syntes alligevel med min begrænsede løbserfaring at det var noget mærkeligt noget. Forbi Ammunitionsarsenalet gik vi næsten i stå (føltes det). Jeg lå på daværende tidspunkt som nr. 2 i gruppen og bestemte mig for at ligge mig i front for dermed at kunne få en god kurve i højresvinget hen mod Elling Å. Og selvfølgelig give den noget gas efter svinget som diverse eksperter altid siger man skal. Det resulterede så i et hul til gruppen. Jeg fik dog een på hjul, så fordelingen var nu at der var "kaninen" ca. 3-400 oppe foran, jeg og en ukendt på hjul og så måske 200 meter ned til 10-mandsgruppen.

Et stykke nede af Koldenåvej kunne jeg efterhånden godt tænke mig at vide om min "hjul-kammerat" ville køre; men han havde åbenbart en aftale med sin klubkammerat i 10-mandsgruppen, så han meldte pas! Så rykkede jeg og han var sat – intet er gratis her i verden! Uheldigvis for "kaninen" oppe foran punkterede han lige inden Vendsysselvej, hvilket jo så pludselig betød at jeg var foran! Det var jo så med lidt blandede følelser; det er fedt at føre men benene bliver møre!

Nå, men jeg tænkte, at hvis jeg kunne sætte lidt skub i løbet, så måtte gruppen da gerne jage mig. I løbet af vinter/forår har jeg fået kørt et par hundrede km. efterhånden, (Et par tusinde lyder mere troværdigt – RED.) så jeg er rimelig bevidst om mine pulsgrænser og følte at benene var gode. Så jeg kørte der, hvor jeg følte puls og ben havde det godt og sondrede, at fik de mig hentet, ja, så havde jeg i det mindste haft en føring. Fik gruppen ikke hentet mig, ja, så ville jeg jo vinde. Og forbi målområdet på den sidste omgang var der da også opbakning til at jeg "bare skulle holde den hele vejen hjem" (hvem fanden råber så noget?).

Jeg havde imidlertid kigget lidt på ruten og vidste hvad de sidste 30 km. bød på; bakker og en vind der ikke lige var i en solo-rytters favør efter 120 km. Gennem byen kunne jeg hele tiden se gruppen 3-400 meter efter mig, men jeg udnyttede at jeg havde vejen "for mig selv" og havde fart rundt i svingene. Op af Gærumbjerget kunne jeg se en rytter på vej op til mig, men kørte bare mit eget tempo, om end tanken om at "deles" om strabadserne var tiltalende.

Resten af ruten mod Ravnshøj bød som sagt på bakker og vind, men jeg udnyttede min lave cw-værdi (hm..). Træerne vokser jo ikke ind i regnskyerne, så jeg var lidt spændt på hvornår feltet forcerede på de sidste km. mod mål. Men det skete ikke, og da jeg efter Ravnshøj ikke kunne se forfølgerne begyndte den blå-hvide NBC-trøje da pludselig at give flere kræfter. Så jeg holdt sørme føringen hele vejen hjem og vandt dermed for første gang et motionsløb. Det blev behørigt fejret med et ekstra stykke broccoli til aftensmaden."

Billeder fra løbet indsat af redaktionen.

